

Mnozí věří, že lidská duše je věčná.

(A vskutku: ze zdánlivě nejtrvanlivějšího kamene antických chrámů nezbyly než ruiny, ale díla antického ducha k nám promlouvají stále).

Co by tedy mohlo být její podstatě vzdálenějšího, než prchavé gesto, pohyb, jenž zmizí dřív, než si ho povšimneme.

Proto bychom se měli podívat, že právě skrze gesto můžeme nahlédnout pod povrch až do samotné duše člověka.

A podruhé bychom se měli podívat tomu, o co se pokouší Lenka Civade - zachytit unikající pohyb v nehybném obraze tak, aby to, co má zmizet, přetrvalo.

A ještě - ty obrazy jsou jakoby zlehka načrtnuté, letmý pohyb štětce či křídly se tak spojuje s pohybem zobrazovaným.

Na každém obraze je žena - sama, neboť i každá lidská duše je v sobě sama, nekonečně vzdálena jiné.

A jak by bylo možné překonat něco co překonat nelze - snad jen mocí paradoxu, něčím co není možné: skrze povrchní gesto se dostat podstaty, zachytit pohyb v nehybnosti...

A tohle marné snažení vyvolává nový a nový údiv.

Údiv - pohyb duše, který může vyvolat jen umění.

*Komentář, RnDr. Jaromír Adamec, uvedeno na pozvánce na výstavu v Praze podzim 2007*